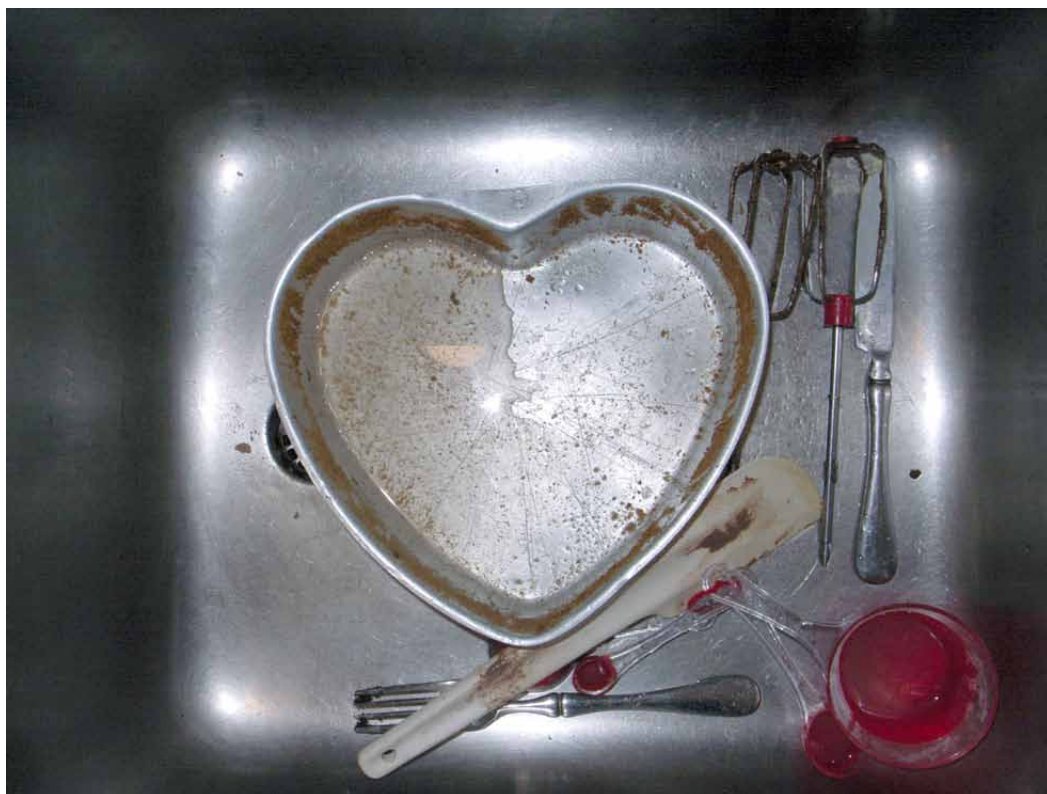


«Puppy love»

- tidlöst och nostalgiskt

Sporadiska anteckningar om stark ungdomskärlek och missriktade signaler ur en ungs kvinnas perspektiv. Samtidigt en tidlös berättelse om ett tillstånd man kan befinna sig i när som helst i livet. Anna Clarén, som vann pris för bästa fotobok 2006 med « *Holding* » är aktuell med en ny bok - « *Puppy Love* ».

TEXT ELIN PARMHED FOTO ANNA CLARÉN



Slår man upp «Puppy love» i ett uppslagsverk hittar man betydelsen: stark, övertygande och självklar ungdomskärlek som kan skifta snabbt. Trots det är inte Anna Claréns nya bok egentligen en berättelse om hur det är att vara tonåring med allt vad det innebär, utan en berättelse om ett tillstånd man kan befinna sig i när som helst i livet. Det vilar en tidlöshet över boken.

Fröet till «Puppy love» hittade Anna Clarén i en ask med gamla fotografier på sig själv. Bilderna var från 1987 i Lund och Anna var femton år.

– När jag hittade dem blev jag full i skratt, men samtidigt sorgen, säger hon. Det kändes som att de poser som jag använde i de här bilderna sände ut signaler och bjöd in till någonting som jag inte riktigt hade tacksägelse för.

Stark längtan efter kärlek och att vara älskad för den man är. Innerlig iver som riktar sig åt flera håll, men som samtidigt riktar sig åt ett och samma håll.

– Det kändes ju som att « *Jag kommer älska honom i hela mitt liv, det finns ingenting annat* ». Men de signaler jag tyckte jag sände ut på de här gamla fotografierna handlar ju om någonting helt annat.

Vad handlar de signalerna om?

– Nu efteråt tänker jag att pojkar i den här åldern kanske är fyllda av en annan sorts längtan. De är liksom sprängfyllda med ungdomshormoner, en mer hormonstinn längtan. Och de signaler jag sände ut handlar mer om att locka killar. Det hade jag egentligen ingen tacksägelse för.

Falsk varudeklaration om man så vill. Och upplagt för missförstånd som ibland kunde leda till något riktigt illa. När ungdomskärleken ifrågasätts blir den lämnade väldigt sårad.

– Jag tycker att det finns både

« När jag gör fotoarbeten handlar det mycket om att upptäcka nya berättelser och nya sidor i mig själv. En metod för det är att använda en kamera jag inte använt förut. »



smärta och förtvivlan i detta, men också nyfikenhet och nytt hopp. Sen besvikelse igen. Det finns också en slags humor i detta.

Anna var 35 år när hon hittade de gamla fotografierna på sig själv. Men trots det tyckte hon inte att så mycket hade förändrats. De känslor och skiftningar som boken berättar om kan inträffa när som helst i livet.

Moderskänslor

Hon får också lite moderskänslor för sig själv när hon tittar på fotografierna från 1987.

– Man kan göra sig illa i själen och även i kroppen. Jag önskar att man skulle värna mer om sin sanning – vad man verkligen i hjärtat egentligen längtar efter och inte sända ut fel signaler.

Anna pekar inte ut någon som dum eller god, men kan uppstå

missförstånd.

– Inte att den här boken skulle kunna påverka, men jag önskar att kvinnor och unga flickor skulle vara mer rädda om sina hjärtan, vara ärliga mot sig själva och vara det i de signaler de sänder ut också.

När bilderna togs gick Anna i åttan. En kille som gick i ettan på gymnasiet frågade om han fick ta några bilder på henne. Hon kände honom inte, men såg upp till honom och blev smickrad och glad.

– Han kom fram till mig en dag och sa: «Du, jag ska bli fotograf när jag blir stor och behöver öva mig. Min storasyrra är fotomodell och skitsnygg, men i Japan och jobbar just nu så jag kan inte öva mig på henne. Men jag har sett dig här och du är ju ganska snygg, inte som min syrra, men ganska.»

Anna sminkade sig och satte på

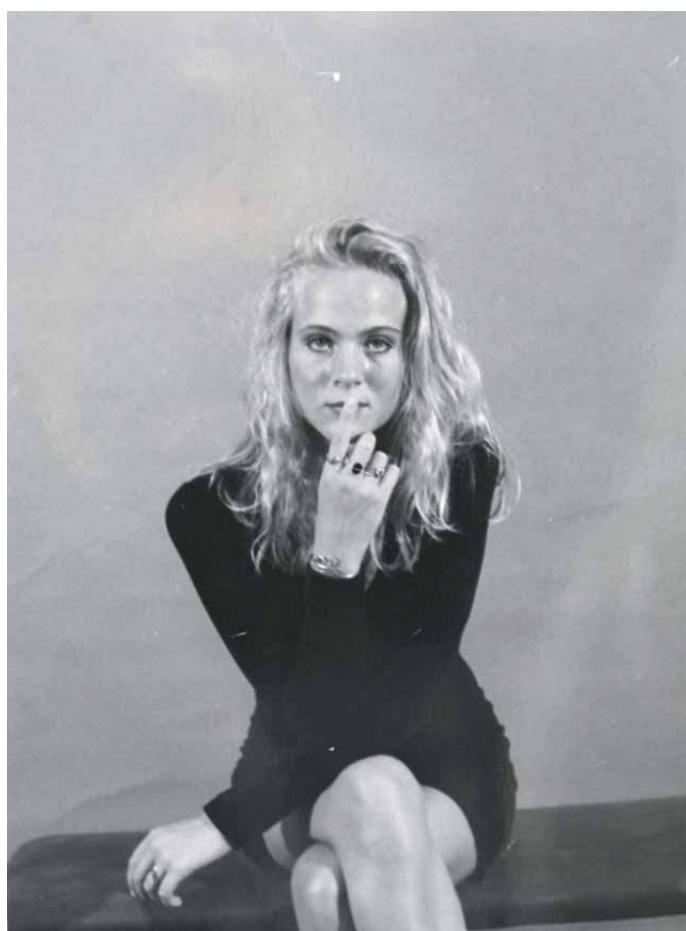


FOTO: JOHN RYLANDER



« För mig har foto varit trösterikt. Men jag vet inte om det är så terapeutiskt – jag vet inte om det har löst några knutar i mig själv. Däremot känner jag att jag ofta har skingrat en ensamhetskänsla och det är en värdefull tröst. »

sig sitt svarta fodral till klänning. Fotografaspiranten riggade upp en studio i skolan och så tog de bilderna. Hon fick några kopior. Dem som hon nu många år senare hittade i en ask och som blev startskottet för «Puppy love».

– Jag har ju inga negativ utan bara de kopior jag fick då. Därför är de fulla av kalkfläckar och damm. Men det är bara fint.

Fotografen, John Rylander, fick hon efter många om och men tag på.

– Han är barnläkare i dag och blev alltså inte fotograf. Men jag har fått hans tillåtelse att publicera bilderna. Han blev väldigt glad

och tyckte det hela var roligt.

Pocketkamera

När Anna vann pris för bästa foto-bok med «Holding» 2006 köpte hon en Ricoh-kompakt för en del av vinstpengarna. Hela «Puppy love» är fotograferad med kompakt. Förutom de gamla fotografierna från åttan och två bilder på en liten hamster som Anna tog när hon var nio år med en Konica Pop Mini.

Varför valde du att fotografera «Puppy love» med en pocketkamera?

– När jag gör fotoarbeten handlar det mycket om att upptäcka nya berättelser och nya sidor i





mig själv. En metod för det är att använda en kamera jag inte använt förut. Jag hade fotograferat mycket med mellanformat och film innan och kände att om jag skulle fortsätta med det skulle jag bara fortsätta berätta samma sorts historier. Det vill jag inte, det blir tråkigt.

I «Holding» är du med mycket själv. Även här. Varför blir det så?

– Det är mycket färre bilder på mig själv i «Puppy love», men

alla bilder är ju med avstamp i mig själv och den jag är.

Hur då?

– Jag undrar mycket över varför jag har blivit som jag har blivit och om andra har blivit på samma sätt. Om jag är ensam om det jag känner eller om det finns andra som känner likadant.

Fotografi är Annas kommunikationskanal för sådant hon inte kan prata om med ord. Som ett verktyg för att skingra en ensamhet. Men

det handlar mer om tröst än om att få några svar.

– För mig har foto varit trösterikt. Men jag vet inte om det är så terapeutiskt – jag vet inte om det har löst några knutar i mig själv. Däremot känner jag att jag ofta har skingrat en ensamhetskänsla och det är en värdefull tröst.

Rött silke

«Puppy love» är liten och knubbig till formen – som A5, fast bre-

dare och inte så hög. Omslaget är rött och silkit. Som ett geléhallon som doftar vanilj. En dagbok eller anteckningsbok med sporadiska noteringar om vad som sker i fotografiform. Berättelsen är intim och väldigt mycket en bok – slå inte upp den på måfå utan läs den från början till slut. ■

«Puppy love» är utgiven av Journal förlag. Galleri ikon i Stockholm visar bilder från boken till den 27 september.

